

La mudança

Les hores passen poc a poc,
com mica en mica s'omple un got.
Vaig comptant segons perduts
i lentament passen els minuts.

Jo, asseguda al menjador
observo el rellotge,
escolto la meva respiració,
ja no tinc companyia,
ho trobo a faltar cada dia.

La meva mare està treballant
i el meu pare
pel món viatjant.
Els trobo a faltar,
dia a dia, hora a hora,
no ho puc suportar.

Els records dels meus cosins,
els meus amics,
cada cop són més petits.

Se'm fa estrany
obrir la porta i no veure un replà
càlid, però sense decorar.
Sóc en una mena de parany.

Fa un mes em vaig mudar
“per temes de treball” - van comentar,
I per això,
dia a dia, hora a hora,
no ho puc suportar.

IKIS. 11 anys, poesia.